

Prig, o'olena. 10 - 25 - 1942.

Apreciada Sr. Rosta. Per una carta
de casa i una de la Consol -
luda al mateix temps, m'entenc
de la desgràcia que estem passant.
Pot veure que hi ha hagut de
vegades vèries vegades alguns de poder
veure es meus als. La dita m'
escriv tota i impensadament i en dir
que vos als, molt especialment el
Victor, estan constantment. Per la
meua part, no sabia pas com
expressar-li dejudament com veia
part en la seva pena. Tant com
som en aquest món que no sabem
més que per demanar l'ajuda, i Déu
si ha volgut en part que ~~se~~ ^{peria}

durant una vida de salut, treball,
felicitat... Es sens ^{clar, més} ~~comuns~~ no s'ha
es mostren, i no ens toca més
que acotar el cap i resignar-nos.

Vostè és molt valenta, i tot
el voltant sent que l'atència i
l'ajudaria a suportar aquest cop
terrible. Sobretot heu afectat molt la
tia Ramona, i l'Antonieta, i
els altres, amb una atenció de mans ben
justes, el més sincer i cordial.

Marta